

Onder Ons

Heeft u tips of wilt u reageren? Schrijf dan naar Lezersredactie AD Utrechts Nieuwsblad, postbus 500, 3990 DM Houten of stuur een e-mail naar un.ouderons@ad.nl

Weerzien

Van 1960 tot 1969 leidde zuster Clementine Compier van de orde van Augustinessen clubs voor meisjes uit Ondiep en de Betonbuurt. Op de zolder van de boerenhofstede Chartreuse werd gedanst, geknutseld en toneel gespeeld. Nu is zuster Compier tachtig jaar oud en neemt ze nog eens een kijkje in de hofstede, waarin nu een architectenbureau is gehuisvest. „Het doet me wat dat ik hier ben. Hier lag mijn hart.”

'Hoe moeilijk ze soms ook waren, ze verdienden een aai over hun bol'

TON VAN DEN BERG

Geen voet heeft zuster Clementine Compier (80) meer gezet in de boerenhofstede Chartreuse aan de Laan van Chartreuse nadat ze in 1969 de deur achter zich dichttrok. Bijna 37 jaar later staat ze er weer en weifelt: „Was die deur niet meer naar links?”

Nee, de deur zit nog op z'n plek, zegt ze en stapt naar binnen. Zuster Compier van de orde van Augustinessen uit de Wijk C is weer terug op de plek waar ze tussen 1960 en 1969 clubs voor meisjes uit Ondiep en de Betonbuurt leidde.

Handenarbeid, volksdansen, ballet en toneel waren de belangrijkste activiteiten.

„Die trap zat toen andersom,” zegt Compier stellig tegen Michael Urlings die architect is bij architectenbureau Feekes en Colijn.

Het bureau is de trotse eigenaar van het pand sinds 1986. Boven aan de trap gekomen, loopt de non meteen richting het zoldervertrek waar enkele landschapsarchitecten werken aan grote tekentafels. „Jeetje, wat is het klein,” constateert Compier. In 1949 was de zuster voor het eerst in het vertrek. Een jonge novice die korte tijd moest meehelpen clubs te draaien in de hofstede. De ruimte was via de Salvatorkerk door de Augustinessen gehuurd om kinderen van de straat te houden. „Ik kwam van het platteland en vond het nog helemaal niets toen. Wat wist ik van die kinderen en hun achtergrond: helemaal niets.”

Als ze rond 1960 in Chartreuse (Chartreuse, zegt ze net zoals de meeste Utrechters) terugkeert om meisjesclubs te gaan leiden, is Compier inmiddels gepokt en gemazeld. Via de gezinsverzorging kent ze veel ouders en kinderen en weet wat er speelt in Ondiep en Betonbuurt.

Terug op de zolder komen

de herinneringen. Aan kapellaan Van Schaik die godsdienstcursussen gaf aan achttienjarigen en die, met een pijp in de mond, niet altijd antwoord wist op de vragen die de jongeren stelden en dan met overslaande stem antwoordde: „Maar ik heb het wel geweten.” Herinneringen aan de vele vrijwilligers zoals Tinie van Kuik en Toos Siteur, „Toos leidde het ballet. Ballet was voor de rustigste kinderen. De onrustige, de 'wilde ratjes', kregen handenarbeid of deden toneelstukjes.”

De zuster kijkt rond: „Op deze zolder stampten we

massa's mensen naar binnen. We hadden dansclubs en er waren soms zestig jongeren. De familie Van de Theems die beneden woon-

de, riep ons op zo'n dansavond en we zagen hoe vader Van de Theems de muren stond vast te houden omdat ze heen en weer gingen.

Maar het is nooit ingestort.”

Meester Hendriks deed de clubs voor de jongens. Harrie Hendriks, zijn naam moet worden genoemd, vindt de zuster. „Een bevolgen mens die met hart en ziel voor de jongens werkte. Hij was bouwkundig tekenaar, maar ging voor een klein inkomen bij ons werken om de clubs voor jongens te leiden. Niemand mocht een kwaad woord over 'zijn jongens' zeggen, want volgens hem deugden ze allemaal. Meester Hendriks, hij woonde nog een tijdje in het poortgebouw van Chartreuse.”

De zuster wijst naar buiten naar een ander deel van het gebouw. „Daar hielden we op zondag eucharistievieringen met de paters Vermeu-

Zuster Clementine Compier neemt op tachtigjarige leeftijd nog eens een kijkje bij de hofstede Chartreuse. Hier heeft zij jaren lang gewerkt met kinderen uit Ondiep en de Betonbuurt.

FOTO JEROEN STOOPS

len en Gielen. Dat heette het Portaal en was voor mensen voor wie het nog een te grote stap was om een kerk binnen te gaan.” Ze kijkt nog eens om: „Het doet me wel wat dat ik hier ben. In 1949 had ik nog niet zoveel met het werken met kinderen, maar vanaf 1960 lag mijn hart hier. Ik kende ze en ik wist dat - hoe moeilijk ze soms ook konden zijn - ze altijd een aaitje over hun bol verdienden.”

Nog altijd opvang in klooster

De congregatie van de Zusters Augustinessen van Sint Monica werd in 1934 opgericht door de Wijk C-pastoor Van Nuenen.

Het klooster vestigde zich in een gebouw aan de Waterstraat.

Daar bood het ook onderdak aan jonge vrouwen. En er werd gezins- en kinderverk opgezet.

Later gebeurde dat ook in Ondiep en de Betonbuurt vanuit de hofstede aan de

Laan van Chartreuse.

Die huisvesting werd in 1969 opgeheven vanwege een nieuw onderkomen in de voormalige Salvatorkerk aan de Adriaan van Bergenstraat.

Hier waren de zusters tot in de jaren tachtig actief.

Nu werken ze alleen nog vanuit hun klooster aan de Waterstraat waar de opvang van dakloze meisjes nog steeds een belangrijke activiteit is.

Zuster Clementine Compier onderwijst 18-jarigen in 1965.

FOTO ARCHIEF ZUSTERS AUGUSTINESSEN

Samen terug in de tijd?

Reageer bij onze lezersredactie

Wilt u ook eens samen met de krant terug in de tijd? Terug naar een bijzondere herinnering? Laat het de krant dan weten, zodat we samen op zoek kunnen gaan. Of zoekt u iemand om weer mee in contact te komen?

Wilt u herinneringen delen met andere lezers? Onze rubriek Oproepen staat er voor open. Schrijf naar: lezersredactie, postbus 500, 3990 DM Houten of mail naar: un.ouderons@ad.nl